

ки благоприличието и резервираността ѝ беше лесно да се види, че Тотана има свое мнение и силен характер – даже прекалено силен за установените норми или за тесногръдите моралисти... Не я свърташе на едно място за дълго, а по пътя вървеше като бърза кобила...” (Макфий 2007: 77-78).

„Сред скитащите цигани има такава практика, нещо като неписан закон: когато се срещат с представители на органите на властта, на преден план не излиза действителният ръководител, а човекът от втория или третия “ешелон” в йерархията. Истинският се съхранява... - за всеки случай, ако нещата се развият в неблагоприятна посока. Таборът не бива да остава без истинския си ръководител” (Колев 2003: 69).

Когато стане време за потегляне, чилингирите се групират по 8-10 най-често роднински семейства, натоварват на каруци най-необходимата покъщнина, впрягат коне или магарета и потеглят като предпочитат селищата в Южна България и Източните Родопи. “Тракийските” калайджии образуват група от пет-десет катуна*, като една катуна е за цялата фамилия и често в нея се подслоняват няколко поколения от 14-15 човека. Вечерта, преди да тръгнат на път, се събират всички и решават в каква посока да поемат през този сезон. Кардарашите са „в един катун, втори бра-

* Циганска палатка, разположена на полета или извън населено място. Циганите употребяват думата в женски род